



# L'avi Miquel

Jaume Ramot (Grup Natura Sterna)  
Fotos: Josep M<sup>a</sup> Bas / Arxiu El Carrilet

## A l'avi Miquel

Els llibres de botànica parlen de l'esbarzer, a pagès en diuen romegueres, però jo n'hi dic la planta de l'oblit, doncs a voltes penso que, així com la majoria dels vegetals absorbeixen del terra les substàncies necessàries per viure, la planta de l'oblit o romeguera, s'alimenta de la desídia que, sense adonar-nos, generem els humans. Així s'explica que aquestes plantes creixin en els indrets menys visitats o sense interès.

Encara que, si de tant en tant, intentés treure de l'oblit allò que la planta ja ha fet seu, ella es defensa, punxa, es recargola com una serp i és quan comença la batalla mística entre l'oblit i el record. Ella amaga tot allò que no ens interessa i només ho mostra a aquells que demostrin ser capaços de valorar-ho. L'arma del record és la il·lusió, tot i que una bona aixada ajuda molt, mentre que la planta de l'oblit té com a aliats la mandra i la ignorància. La il·lusió és el que ens ha fet agafar les eines a uns quants companys del Grup

Miquel Mont, l'avi Miquel.



Voluntaris del Grup de Natura Sterna en plena tasca de neteja i adequació de la Font del Ferro.

Sterna i recuperar la font del Ferro, un dels paratges més bonics i darrerament més oblidats de la Vall d'Aro.

**La placa de la font del Ferro, que algún dia lluirà la poesia renovada de l'avi Miquel, donarà fe que, un cop més, hem guanyat la batalla a la planta de l'oblit**

En aquesta tasca, no només ens retrobem amb una font especialment estimada, també, entre romegueres i suor, ens hem anat trobant amb vells amics. Ha sigut un retrobament emocional, doncs ja fa temps que ens vàrem deixar.

Però algú va dir que ningú es mor del tot mentre sigui recordat, i jo recordo especialment un home entranyable: l'avi Miquel Mont.

L'avi Miquel el recordo com si fos ara. Sempre anava amb una bicicleta d'aquelles de rodes grans i, com a portaequipatges, un cabàs de balca que li servia tant per anar a la compra com per portar les eines. Ulls petits, però ampliat per unes gruixudes ulleres, era d'aquella gent que no crec que anés mai a estudi, però els seus consells i comentaris s'acostaven perillosament a aquella veritat que dona la saviesa.

A casa, sempre l'avisàvem per quan calia fer un empelt d'algun fruiter i no volíem sorpreses. No sé, sempre el recordaré amb l'aura dels antics druides, coneixedor dels secrets més amagats de la mare Natura i amb un tracte personal, tranquil i exquisit.

Durant la meua infantesa recordo que, un cop l'any, en llevar-nos la Teresa i jo, al plat de l'esmorzar hi trobàvem un tall de bresca. No calia preguntar d'on havia sortit. Cada temporada, com un rellotge, l'avi Miquel en passar per davant de casa deixava un tall de bresca de les seves abelles, embolicat amb paper d'estrassa. De llavors ençà, que-





Nota Aquest vers  
es copia i part meua  
d'un llibre que tenia  
els amos de Vallbanera  
i la font del ferro de baix  
es propietat seva.

El gravat actualment  
es casi esborrat  
tot i sent a roca viva  
la sotera caigut  
morta i ja podrida  
Al temps no perdonar nois!!  
20-3-95.

### La Font del ferro

La font que jo se  
no la trovario  
es al mig de bosc  
en una torrentera  
al peu de una roca  
i una surera.  
Jo anava pel món  
de nit i de dia:  
si ella no maques criada  
no la sabria.  
Ella em va dir:  
anar pel món enlla  
no et donara alegria  
si estàs aquí  
jo soc l'aigua viva.

### Font del Ferro



recor  
de  
miquel Montjausa  
març de 1933

darà impregnat aquell gust dolç i pas-  
tós a la meua memòria.

Aquest home ens va deixar com a  
herència a tots nosaltres un record in-  
oblidable gravat en una roca, entre  
aquestes muntanyes que tant va esti-  
mar. Al peu de la font, cisellat a cops  
de martell i punxó, va escriure una  
poesia que regalima aquella tendresa  
que ell ens va donar als que, poc o  
molt, el vam conèixer.

De la font del Ferro poc us puc explicar  
que no coneixeu els que sou del poble.  
Un paratge idíl·lic que, sembla, caigut  
en l'oblit i que entre tots caldria que en  
tinguéssim cura. De fet, no han estat  
pocs els que mentre ens veien pujar les  
tardes de dissabte cap a la font del  
Ferro amb l'aixada sota el braç, ens  
deien o pensaven que per aquestes tas-  
ques ja tenim la brigada municipal, que  
per això cobren, però nosaltresensem  
que no podem viure per sempre prote-  
gits per l'administració i a sobre

instal·lar-nos en la crítica destructiva. És  
hora que, com a poble, valorem el que  
creiem important i que, com a unitat  
social i independent de la política, sapi-  
guem lluitar per allò que volem.

Personalment, penso que de vegades  
tornem perillosament als sistemes polí-  
tics decadents, en l'aspecte que aquí,  
tot ho ha de fer l'Ajuntament. Tots  
anem a la casa gran a demanar això i  
allò, i cal fer-ho, que per això paguem  
tants diners, fins i tot cal exigir-los molt  
més del que fan, si més no, que en  
millorin la gestió, ja que, són els hereus  
de la nostra suor; però també cal que  
un poble no s'instal·li en la deixadesa i  
demostrí que és una entitat viva i amb  
iniciatives pròpies.

Al mateix temps, caldria que els polítics  
estiguessin atents a aquestes activitats  
populars, que en el fons són les que  
donaran en un futur, una excel·lent  
vida social al municipi, de la que  
actualment n'estem tan mancats.

Les tardes allí passades entre suor, ria-  
lles i alguna cervesa, han donat els  
fruits que només donen les causes per-  
dudes. Els lligams d'amistat entre els  
que hi hem treballat s'han apressat  
d'una forma especial, els xisclets dels  
nostres fills jugant entre el fang de la  
font encara ressonen entre les valls de  
Vallbanera, i la placa que algun dia  
lluïrà la poesia renovada de l'avi  
Miquel, donarà fe de que, un cop més,  
hem guanyat la batalla a la planta de  
l'oblit.

Avi Miquel, aquestes tardes de suor i  
riures van per vós; estic segur que  
sigueu on sigueu estareu content.  
Nosaltres n'estem.